

NEW ARTWORKS: Εύη Κυρμακίδου

“Η ιδέα μου ήταν ένας εγκέφαλος, η κεντρική εκπομπή της αναζήτησης των περασμάτων στο «άλλο»...”, υπογραμμίζει η Εύη Κυρμακίδου για την καινούργια ενότητα ζωγραφικών έργων που δουλεύει αυτή την περίοδο στην συνέντευξη που ακολουθεί. Αυτό που με προσέελκυσε στην συγκεκριμένη ενότητα όταν μου την παρουσίασε, μια και ανήκει στους καλλιτέχνες που παρακολουθώ στενά το έργο της, είναι ο τρόπος που διαχειρίζεται όπως και στην προηγούμενη τους εγκλωβισμούς και τις λύσεις που κάθε φορά προτείνει που δεν είναι μόνον εικαστικές, αλλά και προσωπικές, αφού επικεντρώνεται σε κοινωνικά θέματα και

προβλήματα και εγγράφει τις διαφορετικές εκδοχές στον καμβά ή στο χώρο μέσα από την γλυπτική...

Της Έφης Μιχάλαρου
Φωτο. Αρχείο Εύης Κυρμακίδου

Από την προηγούμενη ενότητα έργων όπου “Μπλέκεται & Ξεμπλέκεται στον Καμβά”, ακριβώς όπως ο μεταξοσκώληκας, με την χρήση πολυχρωμίας ξετυλίγονται μία σειρά από κοινωνικούς προβληματισμούς με κεντρικό άξονα τον εγκλωβισμό, και το σχέδιο γίνεται όλο πιο λιτό και μίνιμαλ. Όπως και τα χρώματα (λευκό & μαύρο) με το κόκκινο απλά να προσδίδει ένα καθοριστικό κατά την γνώμη μου ρόλο, αυτό-αναφορικότητας. Θα θέλατε να μας εισάγεται στην βασική ιδέα αυτής της καινούργια ενότητας και πως προέκυψε;

Η κεντρική ιδέα της εργασίας μου είναι ο συσχετισμός ή αντίθετα, είναι η διακοπή του συσχετισμού, ανάμεσα σε δύο καταστάσεις. Αυτή είναι η ιστορία των τρόπων με τους οποίους σκέπτομαι την εικόνα. Όταν δημιουργώ μια οποιαδήποτε κατάσταση, ένα σχέδιο, ένα χρωματισμό, το συνδυασμό τους, ψάχνω να φανταστώ γιατί το κάνω, όχι απλά σαν λογική, αλλά και σαν εικόνες. Αυτό με πάει αλλού, σε μια άλλη κατάσταση. Τουλάχιστον, αυτή είναι η αρχή γιατί έτσι λειτουργώ, όχι μόνο σαν καλλιτέχνης, αλλά και στη ζωή μου και φαντάζομαι πως αυτό ισχύει για όλους, εγώ απλά το αξιοποιώ εικαστικά. Έτσι, μια κατάσταση προκαλεί τη δημιουργία μιας άλλης την οποία εννοεί (στην οποία παραπέμπει φαντασιακά) και πρακτικά δεν έχω μόνο μια κατάσταση που δημιουργήθηκε σαν εικόνα, αλλά έχω δύο -η άλλη είναι εκείνη που θα δημιουργηθεί από την εικόνα. Οπότε, όταν δημιουργώ, ως τρίτη κατάσταση, το πέρασμα από τη μία στην άλλη -αυτό που ονομάζω διεισδύσεις- είναι λογικό να το εννοώ εικαστικά, δηλαδή να είναι σχεδιασμένοι διάδρομοι, σκουλήκια, που συνδέουν τις αρχικές καταστάσεις μεταξύ τους. Η νέα κατάσταση επίσης μου προκαλεί την εικόνα μιας αντίστοιχης άλλης με την οποία θα συνδεθεί και από το απλό, πηγαίνω στο πολύπλοκο. Αυτό το πολύπλοκο, είτε συμπυκνώνεται σε ένα μόνο έργο είτε αναλύεται διαδοχικά σε σειρές έργων.

Την ίδια διαδρομή ακολουθείται και στην γλυπτική, από ότι γνωρίζουμε...

Ακριβώς. Η γλυπτική προέκυψε σε μένα λογικά, ως συνέπεια. Τα ίδια συνέβησαν και στις γλυπτικές μου κατασκευές, που έβρισκαν τη διαφυγή, το πέρασμα -«δείχνοντας» το απέναντι. Νομίζω πως υπάρχει αναλογία στο σκεπτικό. Θα σας πω το εξής. Όταν σκέπτεσαι ζωγραφικά, είτε προσηλώνεσαι στα προβλήματα των δύο διαστάσεων, πράγμα που είναι και η μοντέρνα διδασκαλία του 20ου αιώνα, σε αντίθεση με τη ζωγραφική της παράδοσης μιας πλασματικής προοπτικής, είτε ψάχνεις αντίστοιχα

απευθείας στο χώρο, έξω από την επιφάνεια όταν η έννοια τη ζωγραφικής σου είναι ο χώρος, -για παράδειγμα οι συσχετισμοί και οι διάδρομοι των διασυνδέσεων. Θα μπορούσα να πω ότι τη γλυπτική μου τη βλέπω «ζωγραφικά» επειδή και σε κείνην αναφέρομαι στα ίδια προβλήματα, -αλλά με τα υλικά μέσα του χώρου, δηλαδή της κατασκευής μέσα στο χώρο. Ισχύει η ίδια λογική. Το χέρι που δείχνει απέναντι, συμπυκνώνει την ίδια ιδέα. Αλλά πριν, υπήρχαν άλλες προηγούμενες παραστάσεις γιατί ο εγκλωβισμός σε μια αυτάρκη ενότητα, -ένα κεφάλι εγκλωβισμένο σε μια μεταλλική φυλακή παρέπεμπε λογικά και σε άλλα κεφάλια και συνεπώς, σε ένα πολλαπλασιασμό των κεφαλιών και των εγκλεισμών. Το αποτέλεσμα ήταν οι συσχετισμοί από πολλούς εγκλωβισμούς των οποίων η λύση ήταν το χέρι που δείχνει έξω.

Ποια είναι τα στοιχεία που ενώνουν και ποια εκείνα που διαφοροποιούν αυτά τα έργα από όλα τα προηγούμενα; Γιατί επιστρέφεται τις δύο διαστάσεις του καμβά την δεδομένη στιγμή;

Η διαφοροποίηση είναι σχετική με το υλικό που διαχειρίζεται ο καλλιτέχνης, την επιφάνεια ή το χώρο. Κάθε υλικό παραπέμπει στο είδος της χρήσης του, τουλάχιστον αν σκέπτεται κάποιος λειτουργικά και δεν απομιμείται τα υλικά. Η ζωγραφική μου και η γλυπτική μου λειτουργούσαν πάντοτε παράλληλα, γιατί αφορούσαν σχετικά μεταξύ τους προβλήματα, με διαφορετικές λύσεις. Δεν επέστρεψα στη ζωγραφική, επειδή απλά, δεν την εγκατέλειψα. Αυτή την εποχή εργάζομαι σε ένα γλυπτικό-κατασκευαστικό πρόγραμμα, παράλληλο με σημερινή ζωγραφική μου. Η ιδέα μου ήταν ένας εγκέφαλος, η κεντρική εκπομπή της αναζήτησης των περασμάτων στο «άλλο», χωρίς το οποίο το κλειστό και το τυφλό αυτοαναλύονται και αναιρούνται από την εμμονή στην επανάληψη και στην εντροπία της. Ένα πλήθος από αρτηρίες είναι οι πολλαπλοί δρόμοι της επικοινωνίας. Τα γλυπτά μου είναι η επικοινωνία με τον κόσμο που μας περιβάλλει -είμαστε μέσα στο γύρω, ένα κομμάτι του,- είμαστε μέσα στον κόσμο.

Αυτός ο κόσμος για σας ως καλλιτέχνηδα είναι περίπλοκος και εκφράζει τον εγκλωβισμό ή θεωρείται ότι υπάρχει λύση δημιουργώντας πολλαπλά ανοίγματα και διεξόδους; Σας απευθύνω αυτή την ερώτηση, γιατί όπως έχω ξαναδηλώσει για το έργο σας, με παραπέμπει στην Chiharu Shiota, η οποία δημιουργεί τον δικό της "ιστό αράχνης", όπου με μαύρα ή κόκκινα νήματα, εγκλωβίζει αντικείμενα, με σκοπό ν' αφηγηθεί την προσωπική της ιστορία και τα τραγικά γεγονότα που την συνέθεσαν.

Προφανώς γνωρίζετε καλά το έργο της και οι παρατήρησή σας με ενδιαφέρει. Απλά, η εργασία μου στηρίζεται περισσότερο στην ανάλυση λογικών προβλημάτων και λιγότερο της προσωπικής μου ιστορία. Αλλά χαίρομαι για τη σύγκριση.

Τα τελευταία χρόνια, μέσα από την Κρίση οικονομική αρχικά, ηθική εν συνεχεία, το σχέδιο και η ζωγραφική επανατοποθετούνται και επαναπροσδιορίζονται, μέσα από μία μακρά διάρκεια αφορισμού και παραγκωνισμού που περάσαμε υιοθετώντας και προβάλλοντας παγκόσμια τις εγκαταστάσεις, τα βίντεο και την φωτογραφία. Τι σημαίνει για σας η ζωγραφική και γιατί ζωγραφίζετε ακόμη;

Δεν υπήρξε για μένα πρόβλημα τι θα αφήσω και τι θα συνεχίσω, ο καλλιτέχνης ανάλογα με το τι θέλει να πει, χρησιμοποιεί το κατάλληλο μέσο. Με το βίντεο και τη φωτογραφία ή με άλλα τεχνικά μέσα, λέγονται διαφορετικά πράγματα, από όσα με άλλες τεχνικές. Ο πλούτος της τέχνης είναι η πολυμορφία της. Εκφράζομαι ως καλλιτέχνης, κάθε φορά, ανάλογα με τα τεχνικά μέσα που χρειάζομαι για να αποδώσω καταλληλότερα την ιδέα μου.

© Έφη Μιχάλαρου

Πρώτη δημοσίευση www.dreamideamachine.com